

Kong Erik og de Fredløse,

historisk Roman i to Dele

af Bernhard Severin Ingemann.

Første Del.

(Fortset.)

Det var saa mørkt, at han ikke kunde se sin egen Haand tæt for sine Øjne. For ikke at vække Mistante ved sit dristige Foretagende, havde han sat sit Sværd fra sig i Ligstuen, og han var aldeles daadløs. For Spøgelsesfrugt havde han i sin Barndom ikke været fri, og efter Tidsalderens Synsmaader var Forestillingen om en magtig Andeværens Indgribelse i Menneskelivet paa det næjeste forbunden med de religiøse Begreber. Aage tvivlede ingenlunde paa Muligheden faavel af onde, som af gode Aanders Aabenbarelse; men denne Forestilling plejede aldrig i vaagende Tilstand at forurolige ham, hvor han vidste, han gik paa lovlige Veje, og havde sit gode Sværd med sig som Beskyttere ved sin Side. „Er denne Sniggang ogsaa ærlig og ridderlig?“ — sagde han ved sig selv — „hvi tog jeg ikke mit gode Sværd med? Hm! det var dog haardt, jeg tog Lyset fra ham berøppe. Der ligger han nu i Helvedangst paa Ligstuen og forbander mig — eller er han kommen løs og sniger sig her efter mig i Mørket?“ — Den samme Lyd, ligesom af listende Trin, han før havde hørt, troede han nu atter at høre bag ved sig ved hvert Skridt, han gik frem; men hver Gang han vendte sig, var der stille. Denne Fornemmelse af et ubetændt Vædens Nærverelse i den bølgerende Længang fattede han i en frugtlig Spænding og fremtaldte de Raadsløsheder for hans Sjæl, som han søgte sig mindst i Stand til at bekæmpe. „Er han nu død berøppe; er det hans rasende Aand, der forfølger mig?“ — hvistede han, og Billedet af den affindige Stimand stod ham langt stærkere for end andre, end han hidt til det virkeligt paa Ligstuen — „eller er det atter dig, gamle Palle!“ — udbrod han næsten med et Strig. — Mordscenen i Finnerup Lade, der fra hans Barndom havde fulgt ham, og Billedet af sin gamle, affindige Kongemor, der han selv havde dræbt paa den mørke Konges Lig, stod atter levende for hans Sjæl. Haarene rejste sig paa hans Hoved og det var ham som han nu virkeligt stulde kæmpe med onde Aander i den mørke Grauhule, en Forestilling, der ofte i Drømme havde angstet ham og nysg i hans Følelsesliv havde været ham en herkende Plage. Endelig voksede hans Øre til den Grad, at den blev ham uutholdelig. Han vendte sig pludselig med al sin Kraft og sprang med lynhast mod det Sted, hvor han atter troede at høre de listende Fjode. Da hørte han tydeligt et klirrende Sværd fælde mod Muren lige ved hans Øre. „Ha! et Menneske dog! — Glendige Morder! er det dig?“ — raabte han, helt beherjet ved denne Opdagelse af en virkelig legemlig Forfølger, og sprang frem mod den usynlige Dødsfjende, idet han med sin højre Arm slog Sværdet til Side, der syntes først med Rejten og af en kraftig Arm. Sværdet slog klirrende hen i den mørke Gang; men i det samme sølte Aage sin Hals kædende omklamret af et Par dyndbaade og ligesom trampet paa trængende Arme.

„Ha, ha! sit jeg dig endelig fat, Helvedhund!“ — brølte pludselig en vild, raa Stemme ind i hans Øre, og Aage kendte den faarede Stimands Røst. — „Nu har jeg længe not liggert dig — nu kan du løse mig af, Kammerat!“ Den forfærdelige Røst blev til et vildt Dyrsk Hyl, og Aage sølte den rasendes Hugtænder i sin Pande; han slog forbiølet om sig og søgte af al Magt at befri sig fra det kvælende Ulykke, men forgeøves: han maatte længe kæmpe og brødes med den usynlige Morder, før det lykkedes ham at faa ham kastet omkuld; men han styrte selv til Jorden og maatte endnu længe brødes og veltte sig der i Blinde med den fædte mattere hylende Stimand, uden dog at kunne faa sin Hals befriet fra de trampagtig sammenhængende Arme. Endelig løsnedes Armtubuden om hans Hals, og hans rasende Morderer laa taav og, som det syntes, livløs under hans Aar.

„Gud være hans synlige Sjæl naadig!“ — sultede Aage og rejste sig halvt aandeløs. Hans Morderer gjorde endnu en pludselig Bevægelse, som for at rejse sig, men faldt rollende tilbage; og nu mærkede Aage først, at han sandsynligvis vadede i den faarede Morderes Blod. Han ilede bort i den mørke Gang med stærke Strid. Et Par Gange standfede han forpuffet og syntes atter at høre den døde Morder liste sig efter ham. Endelig stødte han mod en fast Hindring; han sølte, det var en stor Metalport. Han rustede i den af alle Kræfter; men den syntes tilaaet paa den mørke Side og urokelig. Han dundrede paa den med sine jernbeslagne Hæle, og hvert Stød gjenlød hult gennem Høvelingen. Efter nogen Tids Fortløb blev en lille Laage paa Porten aabnet, og Skinet af en Lygte tilfugte med et mørkt Krigeransigt kom til Synne. „Hvem der? Spurgte Krigeren.

„Ingen fra ingen!“ — svarede Aage, idet han pludselig erindrede sig de hemmelighedsfulde Udryk i Lønbrevet. „Rigtig! du ved Løsnen!“ — løb Svaret — „og ene vel? uden Vaaben?“

„Som du ser. Lut tun op! det hastet.“

„Nu, gib Tid! — Bagten maa jo vide det.“ Laagen luktes igen, og Aage hørte Lyden af et Horn, som bevaaredes i nogen Frastand. Kort efter aabnedes Jernporten, og en mørk, panserklædt Krigsmand traadte ud til ham i Længangen med en Lygte i den ene Haand og et draget Sværd i den anden. Han belyste den forklædte Drost fra Hoved til Fod og traadte studeende et Par Strid tilbage: „Hui! hvor du ser ud, du Blodhund!“ — sagde han med Aflyt. — „Det er haardt for en ærlig Karl at lufte flige Gæster ind, hvor Kongen selv maa staa ube.“

„Jeg har haft en haard Dyst paa Vejen, brave Landsmand!“ — sagde Aage — „men stund dig!“

„Nu, nu, gib Tid, Slynge! først Bindet for Djinene!“

„Hvad — Bind! og Standsord til mig?“ —

„Det forstaar sig, Lumpskaar! du kunde jo være en Spejler, som du er en Blodhund og fordom! Stimand. Du ser jo ud til alle Haande. Bindet for Djinene straks, Sund! eller jeg spærker dig tilbage i din Røvegang.“

Aage havde Møje med at tvinge sin Harme og huffe, han ikke her var Drost eller kunde retfærdiggøre sig; han laa til den raa Behandling, lod sig binde for Djinene og

saaledes lede ind gennem Jernporten. Han hørte, den blev lukket efter ham med Stænger. Straks efter fornam han Lyden af Lænker og Tridser, som naat en Vindebro nedbejfedes, og han mærkede, at han blev ført ind paa en gængende Bro.

„Gaa nu lige frem, Slynge! eller du styrter i Afgrunden!“ — brummede hans Ledfager bag ved ham. En tild Øjnen overfor ham; men han tav og gik lige.

„Se saa! det slap du bedre fra, end jeg havde undt dig!“ — mumlede det bag ved ham — „men du har en Bro til; den er ti Gange værre. Her bliver du mig loit.“

Aage hørte hvorledes hans trigerste Ledfager gik tilbage over Broen og at den ophjæfede igen. Han formodede nu, at han var inden for Slottets yderste Stans mod Nordvest, der laa mellem Støtterne og Ringmuren; thi han havde nøje givet sig til at høre den Retning, som han gik. Han havde nu faaet to nye Ledfagere, der lige saa lidet spæredede paa foragtelige Udryk som Hensyn paa hans blodige Udsæende og formentlige Stimandsaantering. Aage lod sig føre videre frem af dem uden at mæle et Ord til deres forhaanelse, der hemmelig glædede ham, som Tegn paa deres Stæmning og ærlige Sind. Endelig stødtes der atter i et Horn; det bevaaredes ligesom før i nogen Frastand; der nedhæfedes atter en Vindebro, og Aage mærkede nu, at han var lige under Slottets Muren, thi han hørte over sit Hoved en Rarm som af Spåsen med Bliver og andre Krigsmaffiner. Han fik et uventligt Puf i Ryggen og stod ligesom før paa en gængende Bro.

„Lige ud, Karl! eller du dratter i Graven!“ — løb en advarende Røst bag ved ham — „gaa du en Fingersbred til Siden, er du Dødsens!“ Han befalede sin Sjæl Gud i Vold og gik. Man lod ham længe saaledes gaa ene, som med Livet i Hænderne, og syntes at glæde sig over hans Dødsgru og Fare. Saa snart han imidlertid mærkede, at det ikke længer gængede ham under Foden, vidste han, man var over den indre Slottsgrav og inden for Ringmuren. Endelig førtes han op ad en Trappe; men Bindet blev endnu ikke taget fra hans Øjne. Først efter at være ført om i mangfoldige forvildende Retninger, som gennem en Labirint af Gange og Trapper, blev han befriet fra Øjenbindet, og han saa sig nu i et Værelse paa Slottet, der ikke var ham ukendt, og hvor man bød ham vente paa Slottshøvdingen.

Det var endnu mørk Nat. En af de Krigsmænd, der sidst havde fulgt ham, var bleven staaende ved Døren med en Lygte og draget Sværd og syntes at bevogte ham med Gru og Aflyt.

„Hvem holder du mig for?“ — spurgte Aage.

„For en af Junterens hemmelige Tjenere“ — var Svaret — „noget godt bringer du sagens ite, siden du kommer bleg og blodig ad de mørke Veje. Hør, nu tages de gloende Stene af Dønen. Nu vil snart Kallundborg By staa i lys Lue.“

„Det forbyde Gud!“ — raabte Aage — „hent Slottshøvdingen straks! jeg har strengt Forbud fra Junteren.“

„Det saa du mig ikke ud til!“ — sagde Karlen og studeede — „saa vil jeg leve. Du gør vel ingen Ulykke saa længe?“ Dermed gik Karlen ud og tog Lygten med sig. Aage saa ud gennem Vinduet og bemærkede med Forstrækkelse, at man bar gloende Stene paa Rister til Blidterne paa Muren.

„Holder inde, Karl!“ — løb nu en barsk Røst i Gaarden — „her er Forbud fra Junteren; intet Stud maa løsneds endnu!“

„En brav Karl dog i Grunden!“ — sagde Aage ved sig selv og traadte at have hørt et Slottshøvdingens Røst. Straks efter aabnedes Døren; en høj Kriger med et frengt Ansigt og vaabnet fra Hoved til Fod, traadte ind til ham med et Lys i Haanden. Da han saa Aages blodbeskattede Ansigt og Stikkelse, traadte han et Strid tilbage og satte Lyset paa Bordet, idet han høflig for med Haanden til sit store Slagsværd. „Hvad er du for en Karl?“ — spurgte han med en haard og raa Stemme — „sender Junteren mig nu blodige Dødsninger paa Halsen? Svar, Karl! hvem er du? sig mig vil Løsen, eller jeg hugger dig ned paa Stedet!“

„Ingen fra ingen og til ingen“ — svarede Aage, og Slottshøvdingen tog Haanden fra sit Sværdhæfte.

„Nu saa tal, Ulykkesbudd! bringer du mig Forbud, er det vel mod Staaen og Løven? Skal Vhen brande? Skal Graabrødrelosteret først antændes? der sover jo Kongen i Nat.“

„Vhen skal staaes!“ — svarede Aage. — „Slottet skal aabnes for Kongen saasnart Sol slaar op! Papirerne skal udleveres og Faldværen fastslaaes!“

„Kafet du, Karl!“ — raabte Høvdingen forbauset — „tør du nævne, hvad jeg næppe tør tænke? Stude Junteren gentalte ved din Mund hvad han under Livsstraf bød mig med sin egen? Hvo skal saa straffes for hvad her alt er stet og staa i Gabet for Kongens Vrede?“

„I skal undfå saavel Kongens som Junterens Løsn og tage eders Løndom og Bevidstheden om en stor Handling med eder i Landslygtighed.“

„Dg staa brandemærket som en Meneder og Fortæder for al Verden! Nej Karl! var det ogsaa Junterens Bud — jeg adlød det ikke. Hvad jeg har sovet, maa jeg holde; men Ansøret er Junterens: mit Liv har jeg solgt ham; min Høvdingsære er min egen. Vis mig fort paa hvort for hvad du siger! eller jeg lader dig hænges som en Spejler og Fortæder.“

„Nu, i Guds Navn!“ — sagde Aage, idet han pludselig lafste Huen og Landsberværnsen og stod i sin velbeskattede ridderlige Dragt for Høvdingens Øjne — „jeg tan, jeg vil ikke befrage en Mand af Være som der. Jeg er Drost Aage Jønsøn! jeg forlynder eder hvad Net er, men ikke Junterens Villie. I tan nu handle med mig som I vil forvare det for Gud og Kongen og eders egen Samvittighed; men har I Kongehuset og Færdrelænt Læmre end eders Stolthed og en indbildt Trostabspligt, saa følger I mit Raad og bringer det store Offer, jeg affordrer eder.“

„Herre Drost!“ — svarede Høvdingen og bukkede sig og tolv — „I har povet et drifigt Spil. I er en min Fange. Hvorledes jeg vil handle, raader jeg ikke engang selv for. Ed og Lyfte gælder mer, end Mandes Lyft og Mandes Villie. Jeg er en gammelbøds Krigsmand, ser I. Ederes fine Statskunst og kunstige Dyrer fortaar jeg mig ikke paa. Min Lov hedder: adlyd hvad dig er budet af din lovmæssige Overherre, og lad den svare Følgerne, som bød det!“

„Men naar I ser de forfærdelige, de gruelligste Følger for Dine, naar eders Overherre har brudt sin Lehneds og forbrudt sin Ret!“ —

„Det tager ikke mig. — Den, der tog mig i Pligt og Ed, holder jeg mig til: han maa forsvare hvad der ster, det være ondt eller godt!“

„Men naar I spoor en ugudelig Oprører Trostabs!“ —

„Saa maa jeg holde ham hvad jeg soor — om han saa til Tal lod mig hænges derfor — eller fare til Helvede. Her er intet Valg. Var jeg traadt i Djævelens Tjeneste, Herre Drost! jeg maatte holde ud til Enden, hvorvel det blev en Ende med Forfærdelse.“

„Ederes Stolthed forblinder eders Øjne for Sandhed og Ret, gamle Mand!“ — udbrod Aage og betragtede den høje, jernklædte Høvding med en vis Beundring — „men hør mig! jeg befoerger eder ved den levende Gud.“

„I maa undfå mig, Hr. Drost!“ — afbrød Høvdingen ham fuld og rolig — „min Tid er knap: jeg har maatte itle mange Timer at leve i. Jeg ventier hoerent Tal af Kongen eller Junteren og maatte tun en ringe Herlighed derfor paa hin Side Fængslet og Galgenbalken; men — der maa være en Orden i al Ting. I gaaer nu til Taarinet og jeg paa Murtinden. I Morgen sidder I maatte ved Kongens højre Haand, medens jeg ligger paa Gul og Stejle; men saa længe vi er paa vor Post, maa hver gøre sit, og hver sagt — der maa være en Orden i al Ting.“

Med disse Ord trampede han i Gulbet, og tre Krigsmænd traadte ind.

„Bring denne Herre straks til Fangerne!“ — bød Slottshøvdingen og gav de to nærmeste et Vink.

„Dg du, Vent!“ — henvendte han sig til den tredje — „lad atter Stenene gløde! det var et falsk Forbud. — Afsted!“

De to Karle grebe straks Aage og trat ham hen mod en Lønder, som de aabnede i Muren. Aage vendte sig endnu en Gang om og raabte til Høvdingen med høj Røst i den heftigste Uro og Spænding: „Tænk paa eders udbødelige Sjæl, i hvad I gør! huff paa, I skal adlyde Gud mer, end i synderige Mennesker!“ Mer sit han ikke sagt, før Lønderen lukte sig efter ham.

Den tredje Kriger blev endnu staaende, ligesom han ventede en Gentagelse af det strenge Bud, han havde modtaget; da traf ham et truende Blik fra den urokelige Slottshøvding: „Stenene skal glødes — sagde jeg — er du død? Karl! — Afsted! Lydighed eller Død, saa længe jeg befaler her!“

Krigreren vendte sig høflig og ilede taav og mørk ud af Døren, han stod ved.

Slottshøvdingen gik nu med faste Strid et Par Gange op og ned ad Gulbet med Haanden paa den store Pande. Endelig standfede han ved en Bønstammell og højede sit Ansigt, idet hans Øje faldt paa den opslagne Tæppe. „I Tjenere!“ — mumlede han og foldede sine Hænder — „værer eders Herre efter Arbejd lybige i alle Ting!“ — Derpaa rejste han sig, slog et Kort over sit brede, pansrede Bryst og gik taav med stærke Strid ud af Døren.

Tolvte Kapitel.

Det var henimod Morgenstunden. Den urolige Spænding var ophørt, hvormed man i Kallundborg havde set Matten frembrøde. Den Stilhed, der havde herstet hele Matten, syntes at have betrygget saavel Borgerne som Krigsfolket. Lyfene vare slukte i de fleste Huse. Ved de halv ubrændte Bagblus nikkede Krigrerne og hulede sig paa deres Kapper i rolige Grupper, medens enkelte gik paa Vagt ved de opslåede Lanter. Selv den muntre, aarvaagne Grev Henrik var bleven led af den spændte Opmærksomhed, som han nu troede overfødsig; han havde fat sig til Hvile under et Madonnabillede uden for Graabrødrelosteret, hvor der altid brændte en Lygte. Han havde nysg set til Vagterne og fundet al Ting i god Orden. Nu sølte han sig træ; dog holdt han Sønnen borte og Djinene aabne, medens hans Blik dvælede paa de balende, halvtforfærdede Stjerner. Hans Sjæl drømte om Krigerhæder og stolte Sejerlydninger ved den danske Konges Side og om de Meflenborgske Dames Beundring, naar han med bundne Laabbar og kongelige Hædersgaver en Gang vendte hjem til sit Fædreland. I disse Drømmerier, der førte ham gennem et halvt Liv paa nogle faa Minutter, blev han pludselig fortrykket ved Lyden af Blidelaft og et frugtligt Brandstrig fra Klosteret. Han for op og saa med Forsærdelse, at der stog gloende Stene fra Slottets Stormhuller og Murtårne i forfærdelige Retninger, og en høj Lue slog op fra Klosterets Fortaarskub. I et Øjeblik var han i den iverige Virksomhed til Væns og Klosterets Redning. Alle Vegne var der Slukningsredskaber paa rede Haand. Her blev en frugtlig Larm i Vhen; men Strækken var dog siætte, end Ulyksten lod til at blive. Enkelte Huse bleve ved antændte, men Sneen beskyttede de fleste, uagtet Tagene vare af Straa. Mange Blidestene stog forbi; mange løsneds inden de ramte. Klosterets Fortaarskub var straks kommet i Brand; det maatte opføres og tilbids nedbrødes; men i Hovedbygningen selv og i Gæstehuset hvor Kongen opsoholdt sig, faldt der itle en eneste Sten.

Kongen var imidlertid straks paa Færde, og ingen var iverigere, end han og Grev Henrik; de rede bestaabig gennem Gaderne og vare altid først til Stede, hvor et Hus antændtes.

Kongen var høflig forbittret; han lafste ofte et truende Blik til Slottet. Han holdt uden for den brændende Klosterbygning ved Grevens Side, ligesom et nyt Blidelaft laft stog, — en stor, gloende Sten slog med mellem deres Heste og rullede sydenbe hen i Sneen.

„Herre Konge!“ — udbrod Grev Henrik — „Borgerne tan slukke; men vi formaa mere. Lad os brnde løs og storme straks.“

„Endnu ej!“ — svarede Kongen og rystede paa Hovedet. — „Se!“ — vedblev han og pegede paa det af Luerte ophulle Kobbetrag paa Klosterets Hovedbygning — „naar Solen staaer højest og Taarnstyggen falder hist, saa er det først Tid, Grev Henrik! saa har min Taalmodighed naaet sit Maal, sin yderste Grænse!“

Saa snart det blev Dag, ophørte Blidestykningen fra Stormhullerne; men i Brykvarnene paa den yderste Mur saa man opfyldte med Krigsfolk. Murtårnene saa man

ligeledes stærkt befattede, og over de saafaldte Barfred eller Tunder glinsede talrige Lanter og Stridsvæker i Morgenlyset. Formuren foran Porten var i Særdelighed stærkt befatt, saa vel som Porttaarner, hvor man syntes mest at befrugte et Angreb. Det store Faldgitter af Jern mellem Porten og Formuren var opstødt med stærke Jernringe. Der var stor Uro og Bevægelse paa Slottet, og man syntes at vente en haardnakket Storm og Høvd for den natlige Uro.

Branden var imidlertid sluffet saa vel paa Klosteret som i Vhen. Der blev, som saadant, ringet til Ottesang af de andægtige Franciskanere, og Kongen forføjte itle at deltage i deres Andagt.

„Men hvor i al Verden er Aage? hvor er Drost?“ — spurgte han Grev Henrik, da han atter foang sig paa sin Hest uden for Klosterkirkens, for med sin Krigshøvding at bese de høflig tilberedte Stormredskaber. — „Jeg saa ham ikke den hele Nat og nu heller ikke ved Ottesangen; det er tredje Gang jeg spørger om ham. Han plejer dog ikke at sove, naar jeg vaager eller beder, mindst naar der er Fare paa Færde.“

„Jeg har itle set ham siden Midnat!“ — svarede Grev Henrik og søgte at skjule sin Uro. — „Efter vort Eventyr ved Støtterne saa jeg ham sidt ved hint Vagtblus“ — tilføjede Grevnen og gav sig en lystig Mine. — „Det var en smut Nat; al Ting var her saa stille og fredelig; han maa vil have faaet Ekstossgriller eller flige Søarmerier i Hovedet; han gik hen ad Støtterne til, uden at onste mit Følgeskab, og bad mig itle vente ham før Midnag.“

„Forunderligt!“ — sagde Kongen — „Aage paa et letfindigt Ekstossventyr? og paa denne Tid! det tan itle være. Hm! hvad blev det til med Spejderen, I fangede? har han bekendt?“

„Han er forfunden, Herre Konge! det er en forunderlig Historie og fast ubegribelig. Jeg var selv ved Støtterne et Par Timer efter Midnat. Lanfeltaugen var død; men hans Morder havde Fanden taget — det sover man højt og dyrt paa. Han havde ligget bafset i de drubnedes Lygtue; ingen Udgang var mulig. Ved Midnat havde man hørt ham hyle og strige, at Fanden tog ham. Ingen havde povet sig ind til ham, og da jeg kom, var hoernten Stimand eller Drostet af se.“

„Hvad! Drostet?“ — afbrød Kongen ham — „hvad angaar det Eventyr Aage? han laa jo itle paa Lygtuen med Morderen, ved jeg.“

„Det er da ogsaa sandt, eders Naade!“ — svarede Grev Henrik og rammede sig — „Jeg taler over mig; det kommer af den vaagne Nat.“

„Da maa vi, saamænd, være lysvaagne i Dag, Grev! helst nu, Aage er borte“ — svarede Kongen høflig og red ned ad Støtterne til. — „Jeg vil vide hvad det vil sige med den Djævel-Snak.“

Grev Henrik fulgte Kongen til Støtterne. Angtet om den bundne Morderes Forbindelse havde her alt sammensaldt en Mængde nysgerrige Mennesker, som forfede sig over den forstrækkelige Nyhed og fortalte den, med steds forunderligere Tillæg, den ene til den anden. Man gjorde ærbødig Plads for Kongen, og han hørte nu med Forundring af Vagten det samme Almue-Eventyr med det foruroligende Tillæg, at Drostet ved Midnat var gaaet ene ind til den rasende Morder paa Lygtuen og var ligeledes uden Spor forfunden. Meningerne vare dog herom forskellige, og nogle mente, det havde itle været Drostet selv, men Djævelen, der i Drostens Stikkelse var gaaet ind til den døende Morder, for i egen Person at afhente ham.

„Sladder, Børn!“ — sagde Kongen — „for mig til den fordomte Lygtue! Her maa stiffe noget under.“ Han traadte nu høflig ind i den stumle Stenstue og saa sig med spændt Opmærksomhed om alle Vegne. Der var intet Bostab, undtagen de drubnedes Lygter, som var oerstantet med Blod og hvorpaa der hang nogle sønderrevne, halvt fortaadnede Tov. Fra det høje Jerngitter i Muren, hoorigennem næppe en Spurd kunde slype, faldt der en soag Lysning ned og ophlyte en ridderlig Fjerhat i en Arog. „Hvad ser jeg hist?“ — udbrod Kongen forbauset — „Drostens Hat og Agraf! og se! der ligger jo hans grønne Kappe. — Vlyndret — myrdet alfaa! — store Gud! dog nej! — en Røver havde vel medtaget Blyttet. — Den fangne Morder var jo haardt saaret!“

„Til Vegemets Død, naadigste Herre! efter Badstarens Mening“ — svarede en gammel Graabrøder, som med en Del nysgerrige Almuesfolk var tillige med Krigrerne trangt ind i Taarner efter Kongen. — „At ja!“ — vedblev den alvorlige Franciskaner i andægtig Prædikstone — „det tog en Ende med Forstrækkelse. Nu se vi da grandgivelig hoerlebes de ugudelige straffes: dette Blod striger itle til Himlen, som den uslybige Uels, men til de forstokkede Synere paa Jorden og fra Vejen til Helvedes Afgrund, for at I skal se de fordomtes Spor med Gru og Rædsel, mine andægtige! Den timelige Død kunde vel stundom Mennesker med St. Cosmi og St. Damiani Vistand forbale ved Lager og Apothekere, men den evige Død aldrig: naar Fristen er ubløben, se, saa kommer den, der har Gældsbreve, og afhenter hvad hans er, uden Person's Anfeelse. Her er stet et Tegn til Straf og Advarsel for mange i vor ugudelige Tid Sancta Maria! ora pro nobis!“ —

*) Hellige Maria! bed for os.

(Fortsættelse.)

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.

3 Omflag 80 Cent. Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom.

Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.

Omflag 80. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.